

Čís. 6034.

Pokud jest přípustno, užívati ve firmě dodatku »pražský«.

(Rozh. ze dne 18. května 1926, R I 306/26.)

Rejstříkový soud (obchodní soud v Praze) vrátil opověď firmy »Pražská továrna na knoflíky N. a R.«, by z firmy bylo vypuštěno slovo »Pražská«, poněvadž není vůbec bližším označením podniku, ježto každá firma ve Velké Praze jest pražská. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle čl. 16, druhý odstavec, obch. zák., který dle svého povšechného znění platí i pro firmy veřejných obchodních společností, jsou přípustny ty dodatky k firmě, které — tedy pokud — slouží ku bližšímu označení osoby aneb závodu. Této zásadě však dodatek »Pražská« v ohlášeném novém znění firmy této veřejné obchodní společnosti, která také předmět podniku zcela změnila, neodpovídá, neboť jednak se tím neoznačuje blíže závod, jak také uvedeno v napadeném usnesení, a jest sídlo závodu ve Vokovicích jako XIX. části hlavního města Prahy (vlád. nař. ze dne 11. ledna 1923 čís. 7 sb. z. a n.), jednak jest označení »pražská« podle jeho obyčejného významu vlastnického, vlastní podnikům hlav. města Prahy, tedy skutečně pražským. Jedině určité označení ve smyslu topografickém, které by vylučovalo každou pochybnost, bylo by označení místa sídla s příslušnou předložkou.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení a vyslovil, že není závady, by firma »Pražská továrna na knoflíky N. a R.« nebyla zapísána do obchodního rejstříku.

Důvody:

Dle čl. 16, druhý odstavec obch. zák. jsou přípustny dodatky k firmě, pokud slouží k bližšímu označení osoby nebo závodu. Bližší označení podniku může se vztahovati buď k jeho předmětu nebo sídlu. Dodatek »pražská«, jehož se domáhají stěžovatelé, vyhovuje tomuto požadavku zákona, neboť poukazuje k sídlu podniku, jímž jest Velká Praha, neboť obec Vokovice, kde se závod nachází, byla dle §u 1 zákona ze dne 6. února 1920, čís. 114 sb. z. a n. sloučena s hlavním městem Prahou v jednu obec pod společným jménem »Hlavní město Praha« a tvoří dle vládního nařízení ze dne 11. ledna 1923, čís. 7 sb. z. a n. její XIX. část. Není tedy ani v ohledu topografickém závady proti používání tohoto dodatku. Nejvyšší soud nesdílí názor rekursního soudu, že by označení »pražská« mohlo vésti k domněnce, že jde o podnik hlavního města Prahy. To vylučuje nade vší pochybnost již znění firmy »...továrna na knoflíky N. a R.«. Rovněž nelze souhlasiti s míněním správní komise obchodní a živnostenské komory v Praze, že by označení »pražská« vzbuzovalo nezbytně dojem, že jde o podnik značnějšího rozsahu, jediný toho druhu v Praze. Třeba tedy nešlo o pouhou změnu předmětu podniku při původní firmě, jak nesprávně uvádějí stěžovatelé, nýbrž

o novou firmu, nelze proti zvolenému dodatku »pražská« i v této firmě s hlediska zákona zaujati odmítavé stanovisko. Usnesení rekursního soudu odporuje zřejmě zákonu, dovolací rekurs jest v §u 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněn.

Čís. 6035.

Notář na Slovensku jest oprávněn domáhati se na Čs. eráru p o ř a d e m p r á v a zaplacení požitků za dobu, kdy po svém pensionování k úřednímu vyzvání vedl notariát dále.

(Rozh. ze dne 18. května 1926, R I 374/26.)

Žalobce, bývalý notář v Ch. na Slovensku, domáhal se žalobou, zadanou na zemském soudě v Praze, na Československém eráru zaplacení 28.638 Kč 26 h, jež prý mu přísluší na nedoplatcích služného okolního notáře. K námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl. D ů v o d y: Dvorský dekret ze dne 16. srpna 1841, čís. 555 sb. z. s. stanoví pro bývalé Rakousko, že pro nároky úředníků proti státu ze služebního poměru je vyloučena cesta soudní a je přípustna jen cesta administrativní a § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 269 sb. z. a n. stanoví, že úředníci a zřizenci bývalého státu uherského jsou jako takoví podřízeni zákonům a ustanovením platným pro úředníky a zřizence toho druhu v ostatních částech Čs. republiky a upravující služební a zaopatřovací požitky státních úředníků a zřizenců. Přípustnost pořadu práva nelze opřít ani o zákaz ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., jelikož tento zákon mluví o nárocích soukromoprávních, zde však jde o nárok z poměru žalobce jako veřejného úředníka ke státu, tudíž o poměr veřejnoprávní. R e k u r s n í s o u d změnil napažené usnesení potud, že nevyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva ohledně části žalobního nároku 11.638 Kč 26 h. D ů v o d y: Odůvodnění prvního soudu nepřiléhá ke skutkovému tvrzení žalobnímu. Žalobce tvrdí, že byl dekretem ze dne 10. dubna 1922 dán do výslužby. Tím přestal býti pragmatikálním státním úředníkem dle zákona čís. 269/20 sb. z. a n. Tvrdí však, že přes to konal službu dále, jsa k tomu vyzván županem i okresním náčelníkem až do konce března 1923. Pokud tedy konal službu po pensionování, není vyloučeno, že šlo o poměr smluvní a tedy soukromoprávní, který může býti uplatňován pořadem práva. Zjistiti, zda tu byly podmínky poměru smluvního a jaká odměna byla snad smluvna (byla by přiměřena) jest úkolem řízení sporného sama a nemůže býti řešeno při otázce přípustnosti pořadu práva. Žalobce uplatňuje však dle přednesu žalobního plat také za čas od 1. července 1921 do konce dubna 1922, kdy byl ještě ve službě a platí ohledně této doby důvody prvním soudem uvedené, takže ohledně této části žalobního nároku jest pořad práva nepřipustným. Žalobce počítá svůj nárok na 1.700 Kč, což za dobu 11 měsíců by činilo 18.700 Kč. Žalobce odpočítává sám zaplacených 7.061 Kč 74 h, zbývá tedy za čas od 1. května